

P. Quina és la seva tasca dins del Senat?

R. La meva tasca actual es divideix, sobretot, en dos vessants. A més de ser senador, formo part de la Mesa del Senat, que és l'òrgan de govern de la cambra alta i que s'ocupa de gestionar el dia a dia i de planificar la feina que es fa en el Senat. Està formada per un president, dos vicepresidents i quatre secretaris. Malgrat que la nostra força política no era necessària per a la governabilitat del país, van entendre des de les Corts, tant del Congrés com del Senat, que nosaltres hi havíem de continuar sent. És una feina molt enriquidora, em dona la possibilitat de conèixer molta gent, i al mateix temps de fer conèixer la pluralitat de l'Estat, que no es redueix a Madrid, per tal que no s'enduguin una idea equivocada del que és el nostre Estat, que és plurinacional, plurilingüístic i pluricultural. L'altre vessant és la feina típica de qualsevol senador; sóc a la Comissió Constitucional i en la Comissió General de les Comunitats Autònomes, cridada, a principi d'aquesta legislatura, a ser la més important perquè havia de dur a terme la reforma del Senat, i que s'ha quedat en no-res per manca de voluntat política del partit majoritari.

P. Quin és el paper real i actual del Senat?

R. El sistema espanyol és un sistema de dos cambres. La Constitució atribueix un paper molt determinat al Senat i no s'està complint. I d'aquí neix la crisi que el Senat està vivint de fa molts anys. La Constitució atribueix al Senat ser la cambra de representació territorial. Jo crec

Despatx del senador Carles Florensa

**Possessió del secretari quart del Senat.
9 de desembre de 2002**

que el Senat s'hauria de reformar per tal que compleixi la tasca que té encomanada constitucionalment. El que es fa al Senat, avui,

ELS POLÍTIQS CATALANS, A MADRID, TENEN UN BON CARTELL, SIGUIN DEL COLOR QUE SIGUIN.

és exactament el mateix que es fa al Congrés. Per exemple, una llei que vulgui fer el govern, primer l'estudia el ministeri corresponent, a continuació ho assumeix el Consell de Ministres i, tot seguit, ho passa al Congrés. Aquí es discuteix, s'introdueixen esmenes, etc. La llei tal com surt del Congrés va al Senat i allí tornem a fer el que se'n diu una segona lectura, es diu que el Senat és una cambra de segona lectura de les lleis. Nosaltres introduïm les esmenes que creiem convenients i la tornem al Congrés perquè la ratifiquin. En cas que en aquesta llei el Senat no introdueixi cap esmena ja no fa falta que torni a passar pel Congrés i ja directament passa a publicar-se al BOE.

El Senat també és una cambra de control del Govern. Els dimecres al matí passen els diferents ministres a donar compte de la seva gestió a través de les preguntes i interpel·lacions que se li fan des dels diferents grups parlamentaris. Hi ha una diferència entre el Senat i el Congrés, i és que el president del Govern no s'ha dignat mai a venir a sotmetre's al control de Govern. Estem reclamant des de fa molt temps aquest fet.

P. El Senat hauria de ser una cambra de representació autonòmica?

R. Sí, és la tercera i pròpia característica del Senat, que no té el Congrés de Diputats. És l'objectiu que té encomanat per la Constitució Espanyola, i avui no es compleix.

P. Després de 25 anys de Constitució, perquè no ho és? A qui interessa que no ho sigui i a qui interessa que ho sigui, i perquè?

R. No és així perquè no hi ha hagut voluntat política que sigui així. Depèn de les forces polítiques majoritàries, que no han volgut que les coses anessin per aquest camí, perquè a ells ja els va bé, perquè segueixen controlant l'acció de governar tota Espanya, i donen menys possibilitats a les forces nacionalistes. D'aquesta forma, aquestes obtenen menys ressò en les seves propostes i reivindicacions legítimes. Resumint: qui no ha volgut? Les forces majoritàries no han volgut. Els beneficia perquè adormen el debat polític. I convindria que fos així a les forces nacionalistes, com per exemple la nostra, o d'altres forces polítiques territorials amb especificitat pròpia. De tota manera, i dissortadament, la solució als nostres problemes no crec que passi per la reforma del Senat.

P. Expliqui'ns la vida, durant una setmana, d'un senador a Madrid.

R. Jo acostumo a marxar el dilluns cap a Madrid. El dilluns potser ja tinc alguna comissió, el dimarts al matí tenim reunió de la Mesa, després

de la Junta de Portaveus; despatxem tots els assumptes que ens sotmeten per resoldre i a continuació té lloc la reunió setmanal del nostre grup polític per organitzar la feina interna del grup parlamentari. El dimarts a les quatre de la tarda comença el Ple. Darrerament, el Ple dura fins al dijous al migdia, però s'allargarà a dijous vespre o divendres matí en els plens que queden fins al desembre, excepte el Ple dedicat als pressupostos, que dura tota la setmana. El dimecres al matí, com ja he dit, tenim la sessió de control del Govern, i es fan preguntes i

MADRID ÉS UNA CIUTAT QUE VIU DE L'APARENÇA.

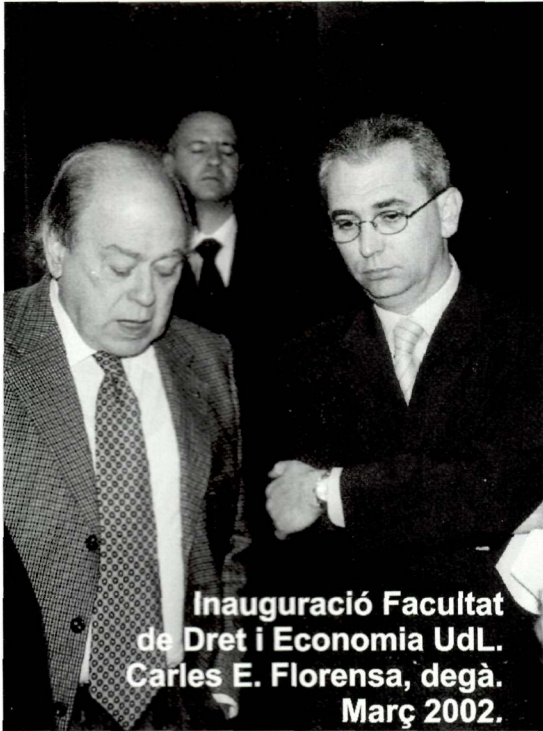
interpel·lacions als ministres. Evidentment no queda temps per al lleure.

P. Quines experiències destacaria de la seva vida política.

R. Experiències moltes, per a mi és fer un salt qualitatiu. Des de conèixer l'entrallat institucional del Senat i del Congrés, que és on resideix la sobirania popular, fins a poder compartir el teu temps amb alts representants polítics, tant espanyols com estrangers, incloent-hi caps d'Estat. Però sí que el fet de traslladar-me a Madrid ha fet adonar-me'n més que Espanya és un Estat molt ric, culturalment ric, amb moltes personalitats definides i diferents i que realment els catalans tenim poc a veure amb els madrilenys o dels altres indrets d'Espanya. No dic pas que siguem ni millors ni pitjors. Madrid és una ciutat acollidora, però és una ciutat que viu

Moment de l'entrevista als estudis d'Alpicat Ràdio

**Inauguració Facultat
de Dret i Economia UdL.
Carles E. Florensa, degà.
Març 2002.**

de l'aparença i això contrasta molt amb el caràcter català que no fa manifestació ostentosa de res.

P. Les picabaralles que alguns cops veiem per televisió, s'extrapolen fora de l'hemicicle?

R. No, tots som molt conscients del que porta el debat polític i l'escenificació d'aquest debat, i un cop escenificat (que no vol dir que es faci d'una manera no sincera, no, senzillament té el seu ritus) un cop realitzada l'escenificació, tots sabem que som persones i que això ens ha de permetre tenir una relació humana propera.

P. Veu possible que el Senat espanyol faci com el Senat americà, que darrerament va retallar la decisió del president i no va deixar-li invertir de la manera que volia a l'Iraq i el Senat va decidir com ho havia de fer?

R. No, rotundament, no. Entre altres coses perquè això no és competència única del Senat d'Espanya. Per si sol, no pot vetar qualsevol política del president del Govern; en tot cas sols ho podria fer conjuntament amb el Congrés de Diputats i amb limitacions. Les Corts han d'autoritzar la guerra i el consentiment de l'Estat per a concloure tractats i convenis de caire polític i militar, però ja hem vist com s'ha gestionat el cas d'Iraq.

P. Els seus col·legues senadors d'arreu de l'Estat, com veuen als catalans?

R. Amb molt respecte, perquè pels molts anys de feina política feta a Madrid per tots els que m'han precedit saben que nosaltres som unes

persones serioses, que argumentem les nostres propostes, les nostres reivindicacions i que abans de plantejar-les ens hem carregat de raó; les nostres propostes tindran més o menys èxit, però en cap cas les podran obviar. Tenim un bon cartell, ja des del començament, amb catalans que van ser ponents de la Constitució Espanyola com Miquel Roca Junyent i Jordi Solé Tura. Als catalans, siguem del color polític que siguem, se'ns mira amb molt respecte perquè se'ns reconeix l'aportació indispensable i intransferible en la governabilitat de l'Estat.

P. Quina és la part més agraiada i quina la més feixuga de la seva feina al Senat?

R. Feixuga, no. A mi m'agrada treballar i no la trobo feixuga. A vegades la trobo descoratjadora, quan t'enfrontes a una interlocució sorda i les teves propostes no troben resposta quan penses que la teva aportació pot millorar allò que s'està discutint

P. Quines característiques mínimes ha de tenir qualsevol persona per ser polític d'altura com vostè?

R. A banda que jo no em considero un polític d'altura, no hi ha un perfil determinat, tan sols ha de ser una persona que vulgui servir al seus conciutadans, i, si està disposat a comprometre's apassionadament en aquesta feina, jo crec que compleix el perfil de totes totes. Si aquesta feina està amarada d'aquesta passió i

ALS GRUPS MAJORITARIS ELS VA BÉ QUE EL SENAT NO SIGUI UNA CAMBRA DE REPRESENTACIÓ AUTONÒMICA.

aquest compromís, aquesta persona és completament útil per a desenvolupar aquesta noble tasca i alguns cops desprestigiada com és la del polític.

P. La vida familiar es pot compaginar o es necessita una gran dosi d'imaginació?

R. Malament, es compagina malament. Això és el que més greu em sap. Tinc dos fills i tinc la gran sort de tenir la dona que tinc que em dona ple suport. I és que estem en precampanya permanent i quan no sóc a Madrid he de donar suport en diferents actes a la meua força política per fer arribar el missatge a la gent. I quan el cap de setmana he d'anar a alguna població amb el meu grup polític, la meua família sovint m'acompanya. Des d'aquestes línies, i ja em perdonaran els lectors, vull donar les gràcies tant a la Mercè, com al Roger i a l'Arnau per suportar aquesta mala passada que els estic fent.